

It's only rock & roll | Pep Saña | Actualitzat el 03/05/2021 a les 15:57

Whitesnake: ? ? Segona ? ? Part. ? ? David ? ? Coverdale ? conquesta ? ? Amèrica

Whitesnake

Els Whitesnake de David Coverdale amb John Sykes, l'holandès Adrian Vandenberg, Vivian Campbell, Rudy Sarzo, Tommy Aldridge i Steve Vai.

David Coverdale va decidir substituir a Micky Moody per John Sykes, que venia de Thin Lizzy, per poder sortir de gira amb l'àlbum *Slide It In* (1984), però a l'abril de 1984 David patia un altre revés molt dolorós. Ara era Jon Lord el que deia definitivament adéu per sumar-se a la reunió de la formació Mark II de Deep Purple. La marxa del teclista li va fer doblement mal a David Coverdale. D'una banda, per perdre a un músic insubstituïble, i per l'altra, per comprovar amb amargor com els seus ex col·legues Ian Paice, Jon Lord i Ritchie Blackmore optaven per Ian Gillan en lloc d'ell per al retorn de Deep Purple. Però Coverdale no era de rendir-se fàcilment. Havia perseguit l'èxit i no es quedaria plorant a mig camí només pels contratemps. Després d'anys de contracte amb EMI, va decidir que la discogràfica no els promocionava prou bé i va canviar per Geffen Records, convençut de que amb ells podria arribar a l'èxit al mercat dels Estats Units (el temps li donaria la raó). El primer que va fer, fent cas a la discogràfica va ser re gravar parcialment l'àlbum *Slide It In*. Geffen volia remesclar-ho, però Coverdale va aprofitar el canvi de guitarrista per re gravar les parts de guitarra amb John Sykes. Una acció discutible i que va generar controvèrsies, però que mostrava fins a quin punt Coverdale volia un important canvi de rumb. D'aquí que hi hagi la versió europea i la versió l'americana de l'àlbum.

Whitesnake - Love Ain't No Stranger

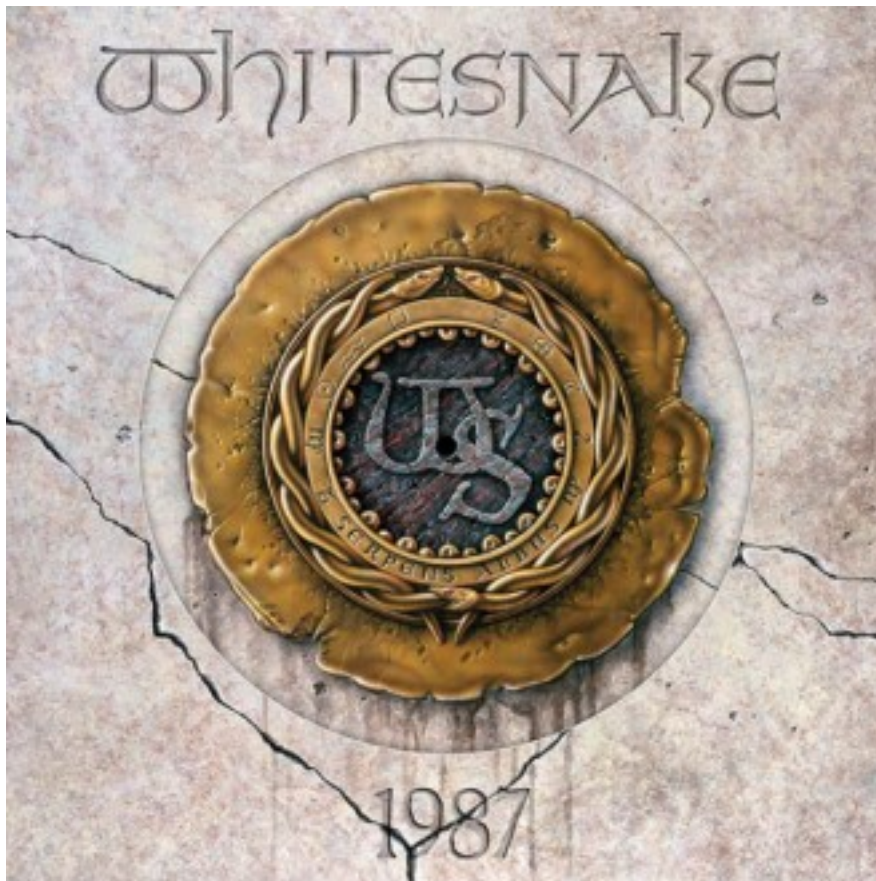
V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=c55B7pYbm2w>

Whitesnake - Slow An' Easy

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=1qqAtPV-kgs>

Amb John Sykes, Whitesnake saltava a un altre nivell. El jove de 24 anys li va donar un so completament nou i diferent a la banda. Whitesnake passava de ser una banda de Rock i Blues clàssic, a una de Hard Rock autèntic. A l'inici de la gira, la primavera de 1984, l'altre guitarra, Mel Galley, es va trencar la monyeca i Jon Lord abandonava, la banda passava de sis a quatre membres, sent l'única vegada en la llarga història de Whitesnake que només ha tingut un únic guitarra. La formació amb Coverdale, Sykes, Murray i Cozy Powell era un tro a l'escenari, però, i això no és novetat, la convivència no era gaire bona. Per una banda, Cozy Powell es queixava perquè era el que cobrava menys i per l'altre, segons la llegenda urbana, i d'això ja l'havia avisat la seva mare, Coverdale començava a dubtar de qui era l'autèntic sex símbol a l'escenari, Sykes començava a eclipsar-lo en aquest sentit. Però Whitesnake sonava com mai i David Coverdale ho sabia.

Whitesnake (1987)

Després de l'èxit de la gira que acabaria al gener de 1985 al festival Rock In Rio a Brasil, es va començar a engendrar el que seria l'àlbum més venut de Whitesnake i considerat pels crítics un dels cinc millors del panorama Heavy dels 80, Whitesnake (1987), conegut a Europa simplement com, 1987, amb dos temes al Top 10 de la llista Billboard, Here I Go Again 87, al número 1 i la Power Ballad, Is This Love, al número 2. Els altres singles serien Still Of The Night, Crying In The Rain i Give Me All Your Love, a més de Bad Boys, que no seria un single però seria un gran èxit.

David Coverdale i John Sykes quan van començar a escriure les cançons del disc s'havien reunit

en una població del sud de França. Però la relació es va començar a espantllar, cada un volia donar-li un enfocament diferent a l'àlbum. Per acabar-ho de rematar, Coverdale es va haver d'operar de sinusitis i la gravació va quedar parada un temps, refredant encara més la relació entre tots dos. Abans de començar a gravar, el bateria Cozy Powell deixava la banda (o seria acomiadat), seria substituït per Aynsley Dunbar, que només apareixeria en aquest disc com a music de sessió. La discogràfica Geffen va decidir congelar el pressupost i el bateria Aynsley Dunbar seria el primer en ser acomiadat, després seria el baixista Neil Murray. Ara si que la relació entre els dos ?galls? quedava tocada de mort, cadascú treballava per separat en estudis diferents i John Sykes es va veure a venir el seu final a la banda. A finals de 1986, Coverdale va convidar al guitarrista holandès Adrian Vandenberg per gravar el solo de guitarra del tema Here I Go Again, li va agradar tant que volia que re graves totes les guitarres dels temes nous, però la discogràfica s'hi va negar en rodo perquè confiava que el so de Sykes seria un èxit, i la van encertar. Al gener de 1987, John Sykes oficialment ja no era membre de Whitesnake i un parell de mesos després Coverdale es presentava al mon amb el seu nou look, la nova banda formada per Adrian Vandenberg i Vivian Campbell (Dio) a les guitarres, Rudy Sarzo (Quiet Riot) al baix i Tommy Aldridge a la bateria (encara hi és), i el cèlebre 1987 (gravat encara amb John Sykes a la guitarra), els vídeos a la MTV, els súper èxits i les re gravacions de temes antics (Here I Go Again seria un mega hit al 1987 i 1988).

Whitesnake - Still Of The Night

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=3suQ9SZo7sQ>

Whitesnake - Is This Love

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ER1NXiS0bh0>

Whitesnake - Here I Go Again 87

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=SybJ55luBz8>

Whitesnake - Give Me All Your Love

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=dkl2hiTHUrc>

Whitesnake conquesta Amèrica

Whitesnake des de la seva formació era una banda respectada a Europa i al Japó, més que res per tractar-se de la banda de David Coverdale després del seu pas per Deep Purple amb gran èxit. Però els Estats Units era un mercat que sempre se li havia resistit, potser aquest estil de Blues Rock de la ?Serp Blanca? no era prou comercial o fàcil de radiar pels estàndards nord-americans. I com sap tothom, per tenir èxit a nivell mundial, necessàriament cal tenir èxit als Estats Units.

Als anys 80, totes les estrelles del Rock (i aspirants a estrelles del Rock) portaven les melenes cardades, formava part de l'escena. Quan David Coverdale va assumir el repte de conquerir Estats Units, havia de tenir l'arsenal adequat. Sí, la música i les cançons eren importants, però la imatge era crucial, s'havia de tenir la permanent adequada. Així que, va canviar el seu look dels anys 70 per les melenes de l'època. Com va dir el mateix Coverdale, ?Competeixo amb gent com Jon Bon Jovi, he de mirar d'estar a l'alçada". El fenomen de l'explosió del Hair Metal que havia aparegut un parell d'anys abans amb bandes com Bon Jovi, Poison, Ratt, Stryper, Dokken, Mötley Crüe i d'altres, va possibilitar que les bandes que venien dels 70's tinguessin també un gran èxit, KISS, Alice Cooper i els mateixos Whitesnake, van actualitzar la seva imatge i el seu so cap a la nova tendència, això també va ajudar a que Whitesnake finalment triomfés als Estats Units. L'aparició al mític festival de Rock, Texas Jam 1987, va ser el primer concert a USA de presentació de l'àlbum Whitesnake (1987). Al cartell estaven per sota de Boston i Aerosmith, però per sobre de Poison i Tesla, aquesta era una oportunitat per la nova formació de mostrar què podien fer. I no van decebre.

La trilogia dels vídeos, Still Of The Night, Is This Love i Here I Go Again amb l'actriu, novia i posterior senyora de Coverdale, l'explosiva Tawny Kitaen, de gran component sexual van tenir

un impacte important en el públic de la MTV als Estats Units, no es parlava d'altra cosa. Still Of The Night, una de les cançons més celebrades de l'àlbum Whitesnake (1987), és una picada d'ullet a Led Zeppelin, Coverdale sembla que ha après bé la lliçó del llibre de normes de Robert Plant. Coverdale explicaria a Metal Hammer els orígens de la cançó: *¿Quan va morir la meua mare, estava repassant les coses de casa seva i vaig trobar una de les primeres maquetes. Una d'elles era una cançó en la que havíem estat treballant Ritchie Blackmore i jo, que era la base del que seria Still Of The Night. Ho vaig portar tan lluny com vaig poder, després la vaig donar a John Sykes i ell hi va posar el seu material de guitar hero. John odiava el blues, així que vaig haver de treballar amb aquests paràmetres?* En altres circumstàncies, la Power Ballad, Is This Love, podria haver estat un èxit per a una altra artista. La van escriure David Coverdale i John Sykes al sud de França, però no per Whitesnake, tal com va explicar Coverdale, *"Abans de marxar cap a França, un amic de la EMI em va demanar alguna idea que pogués funcionar per la Tina Turner. Així que d'aquí va sorgir la idea original de Is This Love?* En canvi, però, es va convertir en un gran èxit per Whitesnake i en una de les balades de més èxit de l'època, juntament amb Here I Go Again.

Fool For Your Loving, Here I Go Again i Crying In The Rain eren cançons bàsiques al setlist de Whitesnake a principis dels 80. Les tres es van tornar a re gravar i remodelar pel mercat nord-americà. La reacció dels fans de la vella escola va ser de commoció i horror per haver-se atrevit a remodelar aquests himnes tan intocables.

Adrian Vandenberg tenia la difícil missió de substituir a John Sykes quan Whitesnake estaven al capdamunt de la seva popularitat i acabaven d'editar el disc que els faria definitivament grans, 1987. Abans d'entrar a Whitesnake tenia molt èxit com a pintor i dissenyador publicitari, una molt bona feina que li va permetre posar en marxa la seva pròpia banda, Vandenberg. Com ell mateix explica, *¿En aquells temps, era impossible guanyar-se la vida a Holanda amb la música. També vaig ser professor d'art durant un any al mateix temps que funcionava la meua banda Vandenberg. Mai vaig haver de fer concessions en la meua música perquè, si la música m'anava malament, sempre podia dedicar-me a pintar, dissenyar o ensenyar?* Al 1988 Vandenberg i Coverdale estaven tancats als estudis que té el cantant al llac Tahoe treballant en el nou disc de la *¿Serp Blanca?*. Després de dues gires pels Estats Units d'un èxit rotund i de llançar la bomba comercial, 1987, tenien el repte de superar-ho. Slip Of The Tongue (1989), seria un dels àlbums més potents en la història de la banda, arribant al número 10 de la llista Billboard i del que en sortirien tres singles, Fool For Your Loving, (originalment del disc Ready An´ Willing (1980) que seria re gravada), The Deeper The Love i Now You're Gone.

Whitesnake - Fool For Your Loving

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=8Tp0K9YITPE>

Whitesnake - The Deeper The Love

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=1Np8PX0vCzs>

La gravació d'aquest àlbum va ser un caos, Adrian va patir una lesió i no podia ni tocar, marxant a Holanda a tractar-se, Vivian Campbell sortia de la banda de males maneres i al 1992 s'unia a Def Leppard substituint al traspasat Steve Clark. David Coverdale va esperar a Adrian Vandenberg però la lesió no remetia i li va proposar a Coverdale que fixés a Steve Vai per gravar la seva part de guitarres, així ho va fer, Steve Vai gravaria tots els temes de l'àlbum i Adrian tornaria més endavant per la gira del disc. Entre els concerts de la gira del Slip Of The Tongue hi havia un dels festivals més famosos de la història, el Monsters Of Rock de 1990. Whitesnake van ser caps de cartell del festival per segona vegada al 1990 i eren pràcticament irreconeixibles de la banda que l'havia encapçalat set anys abans, només hi quedava Coverdale, amb una imatge completament canviada.

Whitesnake - Live At Donington 1990 Monsters Of Rock (Full Concert)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ATfQLwBIFvg>

Quan Steve Vai es va unir a Whitesnake al 1989, va provocar una mica de xoc entre els fans del

Hard Rock. Però l'ex de Frank Zappa i David Lee Roth es va adaptar força bé a Whitesnake, tot i que la identitat musical que va aportar no era la que necessitava la banda. A més, tenia un àlbum en solitari, *Passion & Warfare* (1990) per promocionar i quina millor manera de fer-ho que en una de les bandes més grans del món?. Eren amics, però la relació professional només va durar per a l'àlbum *Slip Of The Tongue*, Coverdale va trigar més d'un any a adonar-se que s'estava equivocant amb Steve Vai.

Després del gran èxit de l'àlbum, 1987, les coses van anar una mica de baixa amb *Slip Of The Tongue*. Amb Steve Vai a la banda, i Adrian Vandenberg, el seu company de composició, Coverdale no va aconseguir revifar la màgia de l'àlbum anterior. No és pas que fos un mal disc, però li faltava l'essència i la brillantor del que havien fet fins aleshores. Fins i tot Coverdale admet els seus dubtes, *"Durant molt de temps vaig tenir la sensació que a l'àlbum li faltava un cert aire Whitesnake a la música. Però, al llarg dels anys, moltes persones m'han assegurat que, tot i això, els hi va agradar i els hi agrada el disc. Així que ara estic content i l'accepto com una part significativa del catàleg de Whitesnake"*. Ni David Coverdale ni Steve Vai tendeixen a parlar gaire bé de la seva experiència. Coverdale sempre atribueix a Vai que va sobrepassar la seva funció i va omplir el disc de capes i capes de so, despullant-lo del seu esperit Blues. I Steve Vai es queixa que Coverdale no li va donar suficient espai i que el resultat final no el va convèncer.

Quan va acabar la gira al 1990, Whitesnake es retira de l'escena uns quants anys i David Coverdale s'uneix al mític guitarra de Led Zeppelin, Jimmy Page per gravar l'àlbum *Coverdale/Page* (1993). D'aquesta reunió en vaig fer un article el 31 d'octubre de 2019, us deixo l'enllaç per si us ve de gust revisar-lo.

Coverdale/Page: Dues llegendes en un disc.

(<https://www.naciodigital.cat/bergueda/noticia/18292/coverdale-page-dues-llegendes-disc>)

Quan la discogràfica decideix treure l'àlbum recopilatori *Whitesnake's Greatest Hits* (1994), amb una nova versió del *Here I Go Again* 87 i un tema inèdit, *Sweet Lady Luck*, David Coverdale re agrupa la banda, substituint Steve Vai per Warren De Martini (Ratt). Coverdale i Vandenberg tornen a estar junts i Whitesnake surt de gira.

L'adéu d'Adrian Vandenberg

A Adrian Vandenberg li van diagnosticar malament la seva lesió i fins al 2003 no es va saber el que tenia, el seu dolor a la monyeca venia per un problema a les vèrtebres. Durant els anys que va estar inactiu per prescripció mèdica es va dedicar a l'altre de les seves grans passions, la pintura, dedicació que no ha abandonat i continua fent exposicions. Vandenberg va deixar Whitesnake al 1990, tornaria al 1994 per la gira de reunió i va gravar i escriure amb Coverdale l'àlbum *Restless Heart* (1997) que en un principi havia de ser un disc en solitari de David Coverdale però la discogràfica s'hi va oposar, a Europa es va publicar com David Coverdale's Whitesnake, al Japó com Whitesnake, i als Estats Units ni es va editar. David Coverdale & Adrian Vandenberg coincidint amb l'auge dels *Unplugged* de la MTV gravarien sense la banda un àlbum acústic en directe al Japó, *Starkers In Tokyo* (1998) amb temes de totes les èpoques de Whitesnake i *Soldier Of Fortune* de Deep Purple. *Quan David va decidir dissoldre la banda al 1999 Adrian Vandenberg tornaria a la pintura, ?Durant els anys entre la meua sortida de Whitesnake i l'arribada de Vandenberg's Moonkings al 2013, vaig viure de vendre les meves pintures. Feia exposicions i les coses m'anaven molt bé. Els estalvis també ajudaven, perquè tampoc sóc un tio de grans luxes. Visc igual avui dia que abans d'entrar a Whitesnake. No necessito un gran cotxe ni una gran casa, només necessito fer música i pintar?.*

Quan Whitesnake va tornar al 2002, David Coverdale li va oferir retornar a la banda, *?El David i jo vam parlar d'això però el problema era que jo no podia deixar Holanda perquè tenia moltes obligacions amb la meua pintura i estava una mica lligat per això. Tenia projectes contractats per a un any, la qual cosa no em permetia sortir de gira. Tinc una gran relació amb David Coverdale, David i jo disfrutem molt tocant junts, i insisteixo que tots dos estem convençuts que tornarem a*

fer música junts en el futur. El David i jo ens entenem molt bé i molt d'això té a veure amb el fet de... mira, David és un tio molt exigent amb els seus companys de banda i molts ex membres no podien suportar això. Ell demana tant als altres com es demana a si mateix i per això ha tingut tot l'èxit que ha tingut al llarg dels anys. Hi ha gent que no pot amb això i és problema d'ells, no del David?.

Durant la gira de Whitesnake al 2006, al Arrow Rock Fest a Holanda, Coverdale va convidar a Adrian Vandenberg a tocar amb la banda Here I Go Again, des d'aleshores ha repetit assíduament cada vegada que Whitesnake ha visitat Holanda. D'aquí que tornés a despenjar la guitarra per formar la seva banda Vandenberg's Moonkings al 2013.

El retorn definitiu de Whitesnake per commemorar el 25 aniversari.

Des de 1997, any en què van fer el seu Farewell Tour, David Coverdale no semblava que estigués gaire disposat a treure Whitesnake de gira. Així que, quan al 2003 va desenterrar els grans himnes per la gira del 25 aniversari de la banda, van tornar de nou a la carretera per ensenyar al món que encara estaven vius. La formació amb la que va reactivar a la ?Serp Blanca? la integraven musics no britànics a excepció de David Coverdale, els nord-americans Doug Aldrich (Dio) i Reb Beach (Dokken) a les guitarres, Whitesnake sempre s'ha caracteritzat per tenir una bona dupla de guitarres, el teclista Timothy Drury (Eagles), el baixista Marco Mendoza (Thin Lizzy) i el bateria Tommy Aldridge (Whitesnake). Coverdale sempre ha tingut un talent especial per a reclutar als millors, que aportin el seu propi estil de tocar al segell únic del Hard Rock Blues de la banda. *"No intento recrear res ni l'estil de ningú amb els nous músics. Crec que seria molt injust per part meva convidar algú a Whitesnake i després demanar-li que imiti o toqui com una altra persona, mai ho he fet abans i no tinc intenció de fer-ho ara. La gent amb la que treballo son músics amb un talent excepcional i aporten el seu enfocament i el seu so a la música de Whitesnake. La seva "identitat" individual és el que m'atrau per treballar amb ells. Cal recordar que la majoria de musics amb els que he treballat al llarg dels anys no eren precisament gaire coneguts (a excepció de Jon Lord, Ian Paice i Jimmy Page) fins que van poder mostrar el seu talent a un públic més global. Tot es redueix a donar a la gent una oportunitat, tal i com me la van donar a mi quan em van oferir d'unir-me a Deep Purple, a més, Jon Lord és insubstituïble, com tothom sap, i mai ni tan sols m'ha passat pel cap d'intentar substituir-lo, ni personal ni musicalment".*

Una de les parades de la gira Live... In The Still Of The Night Tour era Barcelona, no havia pogut veure mai en directe a Whitesnake, una de les meves bandes preferides, i aquesta era l'ocasió. El 4 d'octubre de 2004 a Razzmatazz, Sold Out total, els vaig poder veure a poca distancia, per sort, assegut al balconet que hi ha al primer pis al costat de l'escenari. És curiós això del David Coverdale, només la seva presència ja omple tota l'escena, i és que aquest tio té carisma fins i tot quan camina. Amb el crit de guerra, *?Are You Readyyyyyy? i Here's A Song For Yaaaaa!?* i sense donar un segon de treva, la primera hòstia als morros, el concert comença ni més ni menys que amb Burn i amb un fragment del Stormbringer barrejat, de la seva etapa a Deep Purple. D'això se'n diu començar amb collons i força. El Razzmatazz estava a petar i diria que ningú s'esperava una arrancada així. David Coverdale va treure tot l'arsenal de postures i moviments de micro, en una fantàstica repassada a tots el himnes de la banda. Quan es van acomiadar els músics i van abandonar l'escenari, Coverdale encara tenia una última sorpresa, un trosset del Soldier Of Fortune a capella davant un públic totalment en silenci. Si, Whitesnake havien tornat i amb una forma increïble.

D'aquesta gira del 25 aniversari es va filmar el concert del 20 d'octubre de 2004 al Hammersmith Apollo de Londres que s'editaria en DVD, Live... In The Still Of The Night (2006), 15 dies després del que vaig veure a Barcelona, una passada!. A la cerimònia dels Classic Rock And Roll Of Honour Awards de 2006, el DVD va ser premiat com DVD de l'any. Tota banda llegendària i que s'honori de ser-ho, ha de fonamentar en algun moment de la seva carrera un concert en directe que faci història i sigui un testimoni de la grandesa de la banda per futures generacions. Ja sabem el que vull dir, aquell directe que, quan el recordem, ens faci saber que aquell és el que encarna

tot el millor de la banda. Aquell directe súper potent i més èpic que ?Joc De Trons?, que et fa saber que el seu contingut és excels i d'un gran valor històric. Un directe en tots els sentits de la paraula, com ha de ser. Live? In The Still Of The Night és dels millors de Whitesnake, amb un setlist de luxe i una actuació espatarrant, una prova fidedigna que una de les millors veus que ha tingut el Rock, sigui en talent o en personalitat, la té David Coverdale. Aquí us deixo el vídeo i ho podeu comprovar.

Whitesnake - Live In The Still Of The Night 2004 (Full Concert)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=W19m-boZRVw>

La gira Live In The Shadow Of The Blues Tour del 2006, va ser una rèplica exacta de la del 2004. També va fer parada a Barcelona, el 20 de juny de 2006 al Sant Jordi Club, cap problema, cap allà per segona vegada, brutal. Un mes després de sortir el DVD de la gira del 2004, al novembre de 2006 publicaven un doble àlbum en directe de l'actual gira, Live In The Shadow Of The Blues (2006) amb l'afegit de 4 temes nous, If You Want Me, All I Want Is You, Ready To Rock i Dog. Al 2007, l'amo de la bateria Tommy Aldridge feia un parèntesi a Whitesnake, seria substituït per Chris Frazier (Steve Vai).

Whitesnake editava després de 10 anys un àlbum d'estudi amb temes nous, Good To Be Bad (2008), on tornava a les seves arrels més Blues. Totes les cançons estaven escrites conjuntament per David Coverdale i Doug Aldrich. La resta de la banda la formaven Reb Beach (guitarra), Chris Frazier (bateria), Uriah Duffy (baix) i Timothy Dury (teclats). David Coverdale està en un moment molt dolç de la seva carrera i això queda reflectit en el nou disc. A més Doug Aldrich està estratosfèric i li posa als temes uns solos de guitarra impressionants a l'estil John Sykes. Good To Be Bad sona 100% Whitesnake, cançons que van del Hard Rock al Blues, Best Years, Can You Hear The Wind Blow, Good To Be Bad o Lay Down Your Love, passant per les grans balades com Summer Rain.

Whitesnake - Lay Down Your Love

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=CiCQfYjXyRA>

A mitjans de 2010, deixaven la banda el teclista Timothy Drury, el baixista Uriah Duffy i el bateria Chris Frazier. Els substituïts serien el bateria Brian Tichy (Ozzy Osbourne), el baixista Michael Devin (Kenny Wayne Shepherd) i després, el teclista Brian Ruedy (Bret Michaels de Poison) que s'hi uniria pel Forevermore World Tour de 2011. El nou àlbum Forevermore (2011), sortia amb l'anunci d'una gira mundial de promoció. És un disc que beu de totes les èpoques de Whitesnake, temes com Love Will Set You Free o Dogs In The Street, amb aquestes guitarres poderoses, podrien ser perfectament de l'àlbum 1987, Steal Your Heart Away o Love And Treat Me Right, podríem trobar-los en qualsevol disc de l'època clàssica de Whitesnake, amb les guitarres slide estil Micky Moody. Amb Whipping Boy Blues el senyor Coverdale recorda als dies de Coverdale / Page. I per descomptat no falten les grans balades estil Coverdale, Easier Said Than Done, Fare Thee Well i One Of These Days.

Whitesnake - Love Will Set You Free

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ieRhkN4aquo>

La sortida del bateria Brian Tichy, faria que el llegendari i mític bateria nord-americà Tommy Aldridge tornés de nou a Whitesnake per la gira mundial del 2013. David Coverdale ho anunciava així, *?Quan vaig preguntar a la banda pels noms de possibles bateries per a Whitesnake, tots, sense cap excepció, van situar en el primer lloc de la llista a Tommy Aldridge. També molts dels fans volien el seu retorn. No hi havia dubtes de qui havíem d'incorporar i estem molt contents de donar-li la benvinguda. Sembla que el nostre destí és treballar junts? Serà molt divertit? Una abraçada Tommy!?*

Per la seva banda Aldridge afegia, *?No puc expressar l'honor que sento de tornar a Whitesnake. Treballar al costat de David Coverdale sempre ha estat una activitat meravellosa. Estic molt orgullós de tornar per acabar el que vam començar!?*

El 24 de juny de 2013, encara amb la ressaca de la revetlla de Sant Joan, tres bandes mítiques, Europe, Def Leppard i Whitesnake eren a Barcelona per obsequiar-nos amb una gran vetllada de 6 hores de Hard Rock. A la vorera del Poble Español una llarga fila de Harley Davidson aparcades presagiava una gran nit d'aquelles memorables, Whitesnake commemorava els 35 anys en aquella gira batejada com The Year Of The Snake Tour i David Coverdale no ha perdut mai aquella màgia innata damunt d'un escenari. I si bé és cert que s'està fent gran (62 anys aleshores), també ho és que conserva aquella aura seductora al voltant seu que tan bé connecta amb el públic. David Coverdale va demostrar durant l'hora i mitja de concert, estar passant per un molt bon nivell de forma i amb una entrega irreprotxable. I és que, un concert de la ?Serp Blanca? no defrauda mai, gran show d'uns Whitesnake que segueixen amb la mateixa actitud de donar-ho tot a l'escenari i que continuen aixecant passions per allà on passen. Sortir a l'escenari després de Whitesnake té el seu inconvenient perquè Coverdale i els seus deixen sempre el llistó molt alt. Era el moment per als que en teoria eren els caps de cartell (per mi, rotundament no), Def Leppard, comandats per Joe Elliot (veu), Vivian Campbell (guitarra i ex-Whitesnake, que per cert estava en tractament de radioteràpia), Phil Collen (guitarra), Rick Savage (baix) i Rick Allen (bateria). Havien passat gairebé 18 anys des de la seva última visita i tenia moltes ganes de veure'ls, no els havia vist mai en directe. No van defraudar, clar, però per mi masses efectes electrònics, vaig trobar més autèntics Europe que em van sorprendre, els esperava light i van resultar súper ?canyeros?. I és que, Whitesnake és imbatible.

La sortida de Doug Aldrich al 2014, el guitarra que més anys ha tocat al costat de David Coverdale i un dels principals motors de Whitesnake va ser tota una sorpresa, ho deixava per motius familiars. Qui va ser la mà dreta de David Coverdale durant els darrers 11 anys, el guitarra i compositor Doug Aldrich comunicava oficialment que abandonava Whitesnake, ?En primer lloc vull donar les gràcies al meu germà David per tot el que hem construït junts. Moltes cançons, gires, i sempre inspirant-nos i ajudant-nos l'un a l'altre. Dono les gràcies a tots els fans de Whitesnake. Ha estat un immens honor formar part d'aquesta gran família. Us estimo a tots i segur que tornarem a trobar-nos. Mil gràcies pel vostre suport incondicional?. Al 2016 s'unia a The Dead Daisies, on encara actualment és membre, banda de la que ara també forma part un altre gran amic i ex company de David Coverdale a Deep Purple, Glenn Hughes.

Coverdale no és de rendir-se fàcilment i sempre ha sorprès amb noves alineacions que han aconseguit que la banda evolucioni. Bernie Marsden i Micky Moody van marxar en el seu moment, però van arribar Mel Galley i John Sykes. I aquests també van marxar per després gaudir d' Adrian Vandenberg i Steve Vai. I després va arribar Jimmy Page? I ara era l'adéu de Doug Aldrich, s'especulava amb el retorn d'un dels guitarres clàssics a Whitesnake com Bernie Marsden, Adrian Vandenberg o John Sykes? Però al final l'escollit va ser el semi desconegut Joel Hoekstra (Night Ranger).

Amb els remodelats Whitesnake, aquesta vegada amb Joel Hoekstra i Reb Beach (guitarres), Michael Devin (baix) i Tommy Aldrich (bateria), publicaven The Purple Album (2015), un homenatge de David Coverdale als seus anys a Deep Purple, un tribut a les seves arrels com a cantant, ?The Purple Album és la meua manera de donar les gràcies a Deep Purple per l'oportunitat que em va brindar 40 anys enrere. Li ho vaig dir al Ritchie Blackmore, vosaltres em vareu oferir aquesta increïble feina que encara ara continua, i la veritat és que no vaig poder tenir millors mestres. La Universitat Deep Purple va ser excepcional, una escola genial on aprendre i créixer. Estic ansiós per sortir a l'escenari i tocar totes aquestes cançons una altra vegada. Des de l'inici amb el clàssic Burn fins que tanca amb Stormbringer, Whitesnake torna en plena forma. Temes com Lady Double Dealer, Soldier Of Fortune i Sail Away han injectat una energia renovada a cadascun de nosaltres?.

D'aquest àlbum en particular en vaig fer un article el 9 de setembre de 2015, us deixo l'enllaç per si us ve de gust revisar-lo.

Whitesnake: The Purple Album (<https://www.naciodigital.cat/bergueda/noticia/3235/whitesnake-purple-album>)

Whitesnake - Lady Double Dealer

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=hYklqvnpjQs>

Acabat de celebrar el 40 aniversari, Whitesnake tornava amb força després de vuit anys des del seu últim àlbum d'estudi. *Flesh & Blood* (2019) amb temes inèdits. Al 2017 la banda havia anunciat el disc nou per l'any següent, però l'àlbum es va retardar per problemes tècnics i finalment va ser editat al 2019. Amb aquest àlbum la banda torna amb un Hard Rock que recorda al dels seus millors temps dels 80. I és que si l'època gloriosa de Whitesnake ja és llegenda, no vol dir que deixin de fer molt bona música. Seria absurd pensar que a aquestes alçades David Coverdale sorprendrà amb el millor disc de la seva carrera, però tot i així i als seus 69 ?tacos?, continua fascinant. David Coverdale està en plena forma i el nou guitarra i compositor Joel Hoekstra fa la seva feina. Per la seva part Reb Beach, després de tants anys amb Whitesnake (des del 2002), assumeix ara sí, un lideratge clar dins la banda. La resta de la formació són, l'indestructible Tommy Aldridge a la bateria (que porta més de 30 anys al costat de David Coverdale), el baixista Michael Devin, a bord des del *Good To Be Bad* (2008), i Michele Luppi, l'últim a incorporar-se, als teclats i cors.

Whitesnake - Shut Up & Kiss Me

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=hKMwGzOmtsE>

Whitesnake cancel·lava la gira conjunta amb Foreigner i convidats del 2020 per una cirurgia del David, acte seguit vindria la maleïda pandèmia, Coverdale ho anunciava en un comunicat, *"Una vegada més em trenca el cor ser el portador de males notícies que afecten el programa de gires de Whitesnake del 2020 cada cop més complicat. Totes les gires, Europa, Regne Unit i Estats Units, queden cancel·lades per problemes de salut, relacionats específicament amb una hèrnia inguinal bilateral de la que necessito cirurgia. En aquest moment, només puc oferir-vos a vosaltres i als meus increïbles músics de Whitesnake el meu amor i les meves sinceres disculpes, també les meves disculpes als nostres amics de Foreigner, Europe i Sammy Hagar per aquest problema imprevist de salut personal, del que em tractaré el més aviat possible. Fins aleshores, us envio tot el meu amor a vosaltres i als vostres i espero retrobar-nos de nou?"*

A l'abril del 2020 en ple confinament pel coronavirus, David Coverdale anunciava la trilogia d'àlbums *Red, White and Blues*, amb versions remescrades i remasteritzades ordenades per estils i colors, *The Rock Album* (blanc), *Love Songs* (vermell) i *The Blues Album* (blau). *The Rock Album* (2020) (blanc), amb els temes més ?canyeros? de la seva carrera, presenta també en exclusiva el tema *Always The Same*, una cançó inèdita que es va gravar durant les sessions del 2019 per al disc *Flesh & Blood*.

Whitesnake - Always The Same

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=EKZjTzKjoAl>

Love Songs (2020) (vermell), inclou algunes de les millors balades de Whitesnake, a més de tres temes descartats de les sessions del disc en solitari de David Coverdale, *Into The Light* (2000), *With All Of My Heart*, *Yours For The Asking* i *Let's Talk It Over*.

Whitesnake - Yours For The Asking

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=MPdhpZxoMHE>

The Blues Album (2021) (blau), amb alguns dels millors temes de l'ona Blues de la banda remescrats, èxits de Whitesnake de l'etapa ?americanitzada? entre els anys 1984 i 2011.

Whitesnake - Steal Your Heart Away

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=rdRahZssqso>

Pep Saña Vaig néixer el mateix any que els Rolling Stones a Vilada, i ara ja n'he viscut més a Berga. Vaig créixer escoltant els Déus del rock dels 70's (els peluts, com deia el meu pare) i aquell ?microbi? encara és a la meva sang. Sóc mestre industrial tèxtil, tot i que vaig canviar la Fàbrica per la ja desapareguda botiga de discs i pel·lícules Born 12.